

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. CXXIII.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

cem Christi vivent. Imo etiam si Articulo huic sua significatio relinquatur, potest tamen præsupponi, omnes mortuos audituros esse vocem Christi, unde *οἱ ἀκούσαντες ζήσονται* vertetur: Et quicumq̃ eam tum audient sc. omnes mortui, vivent.

CXXIII. Sed properandum erit ad ea quæ circa Cap. xx. Apocalypseos adhuc in illâ Epistolarum antidecade moventur dubia, ut plenior totius negotii, expensis etiam istis, habeatur cognitio.

Argumentum primum ibi est tale:

Tempore M. annorum diabolus debet esse ligatus. At diabolus nunquam hucusq̃ fuit ligatus Ergo Tempus M. annorum Apoc. xx. nondum venit. Minor probatur, quoniam VII. Ecclesiæ in Apoc. c. i. II. III. designant VII. N. T. tempora, at in figuris usque ad nostra tempora Ecclesiis Christus adhuc invenit quod desideraret. Respondeo: Est hæc petitio principii, probetur enim prius quod VII. Ecclesiæ sint VII. tempora. Deinde ad Majorem respondeo, non dici quod diabolus in M. annis ita debeat ligari, ut Deus nihil amplius, quod in Ecclesia desideret inveniat, sed tantum, ut Apostolus loquitur, ne amplius seducat gentes h. e. ut jam desinat per gentes Ecclesiam crudelissimis persecutionibus premere, & illa respiciens, etiam felicitate temporali efflorescat. Intellegitur ergo per vincitum Draconem quidem diabolus, sed eo usque saltem, quatenus ille persecutionibus gentilium Ecclesiam opprimere conatus est. Vanum proinde est quod vult D. Animadvertens: Diese Bindung wird so majestätisch und mit solchen grossen Umständen vorgestellt / daß man leicht sehen kan / es müsse nicht so eine arme kleine Bindung / sondern so kräftige seyn / daß er in den 1000. Jahren sich

sich nicht wird regen noch mucken dürfen (cum tamen
 expresse in textu addatur certa restrictio, scilicet ad
 furorem in persecutionibus haud amplius exercen-
 dum, quem furorem utiq; Deus tempore Constanti-
 ni M. plane compescuit) wie denn solche Stille bey
 Propheten Micha c. IV. 1. seqq. beschrieben ist. At
 ubi probavit D. Animadvertens locum hunc Michæ
 in M. annos Apocalypticos incidere? Sed audiatur
 Argumentum secundum: Quodcunq; tempus ve-
 nire debet post bestiam & Pseudopphetam extirpa-
 tum & in lacum sulphure ardentem projectum, id
 nondum venit. Tale autem tempus est. M. annorum
 Apoc. xx. Ergo. De Majore jam non dimico, sed pro-
 betur Minor: Ex Apoc. xix. probari nequit, osten-
 dendum enim prius foret, quod Cap. xx. ordine tem-
 poris succedat Capiti xix. Sumunt quippe & ipsi
 Chiliastæ sibi hoc jus, ut Apocalypsin in multis diver-
 so temporis ordine suam dicant exhibere historiam,
 v. g. dum Cap. xxi. & xxiii. ante extremum judici-
 um dicunt esse implendum, cui nec hypothese repu-
 gnabo; extremum vero judicium describi c. xx. ii. seq.
 At dicitur c. xx. v. 10. quod eo fuerit projectus diabo-
 lus, ubi erant bestia & pseudoppheta; Ergo ante hanc
 projectionem diaboli debent bestia & pseudoprophe-
 ta esse projecti in hunc lacum. Sit ita, utrumq; enim
 adhuc implendum restat, & quod velex solo hoc. v.
 10. probabile fit, eodem tempore, cum Deus pœnam
 ab Ecclesiæ hostibus simul potius sumpturus sit, unde
 vanum est inter utriusq; pœnam interjici M. annos.
 Multo minus negotium conficient quæ addit D. Ani-
 madvertens: Denn weil in den 1000. Jahren noch kei-
 ne Execution weder des Thiers noch des falschen Pro-
 pheten noch der Babylonischen Huren vorgenommen
 U 2 wird

wird / so folget nothwendig / daß das Thier und der
falsche Prophet schon vor den 1000. Jahren muß in den
feurigen Ort lebendig hingeworffen seyn / wohin endlich
der Teuffel nach den 1000. Jahren auch kommt. Nam
(1) multa ex præcedentibus capitibus in his ipsis M.
annis implentur, unde falsum est, quæcunque in xx.
Capite non ponuntur in M. annorum recensione, ea
ante hoc tempus fuisse implenda. (2) conceditur in
ipsis M. annis non factam esse executionem bestię &
pseudoprophetæ, imo hisce adhuc temporibus, præ-
terlapsis jamdiu M. annis, expectandam tamen esse
hanc ipsam executionem: Non enim quæ in v. 10. di-
cuntur, statim excipiunt finem M. annorum; sed gra-
vissima adhuc bella & calamitates manent interjectæ
in v. 8. & 9. & quæ ex aliis capitibus huc pertinent.

Tertium Argumentum erit:

Quodcunque tempus sequitur congregationem om-
nium martyrum, id nondum est impletum. Tale
est tempus M. annorum. Ergo. Minor probatur quo-
niam Apoc. vi. 10. inducuntur martyres, qui orant
Dominum ut pœnam sumat ab hostibus, quibus dici-
tur, ut expectent donec fratres ipsorum simul ad i-
psos, congregentur. Pœna vero hæc sumpta est ab
hostibus sub initium M. annorum, dum datum est
martyribus iudicium. Respondeo (1) Nondum suffi-
cienter probatum est martyres in Capite sexto eos-
dem esse cum martyribus in Capite xx.; sed ponatur
cum quibusdam ita esse dico (2) illos tantum confrã-
tres martyrum prædici congregandos, qui in eadem
persecutione quâ ipsi occuberant, mactari adhuc de-
bebant, & tum iudicium ab hostibus sumendum, un-
de non valet Consequentia, quod ideo M. annorum i-
nitium non possit poni ante omnium totius N. T. mar-
ty-

tyrum congregationem. Negatur ergo Miuf pro-
positi argumenti.

Argumentum Quartum:

Resurrectio à peccatis nusquam in Scripturis di-
citur resurrectio prima. Ergo. Resurrectio prima A-
pocalypseos non est resurrectio à peccatis. Respon-
deo negando Consequentiam, cum eodem modo in-
ferre liceat: Messias in V. T. nusquam appellatur Schi-
lo extra locum Gen. XLIX. Ergo nec in isthoc loco
per Schilo intelligendus est Messias.

Argumentum Quintum:

Quicunq̄ue in M. annis participes fiunt resurre-
ctionis primæ, in eos mors secunda non habet pote-
statem. At in omnes fideles mors secunda nullam
habet potestatem. Ergo. Omnes fideles participes fient
resurrectionis primæ in M. annis Apocalypticis, quod
tamen ab Antichiliasis negatur. Respondeo proban-
dum prius esse, quod Major propositio constet ter-
minis simpliciter convertibilibus, alias enim vitium
erit in formâ: illud autem nusquam video præstitum.

Argumentum Sextum:

Tempus M. annorum Apocalypseos succedere
debet tempus existentis bestię. Tempus autem à
Constantino vel Martiano incipiens non succedit tem-
pora bestię. Ergo. Major probatur, quia dicitur
quod sub initium M. annorum jam fuerint qui besti-
am non adoraverant. Non entis autem nulla sunt
Prædicata. Respondeo negando Majorem Ad pro-
bationem ejus supra jam responsum est, verbum *μεγα-*
λυθησων vertendum esse non per plusquamperfectum
sed per Imperfectum, cujus significationem non mi-
nus quam illius admittit. Non itaq̄ valebit Argu-
mentum, antequam ostensum fuerit & demonstra-
tum.

tum, quod nulla alia quam Plusquamperfecti signifi-
 catio hic obtinere debeat. In Minore quidem etiam
 esset, quod desiderari queat; sed transeat illa hac vi-
 ce, dummodo hoc observent veritatis studiosi, quod
 Antichristianismi initium non demum in tempore
 Constantini M. quærendum sit, sed jam in fine seculi II.
 sub Victore Papa, unde quæ de hujus apparitione c. XIII.
 II. dicuntur, potius de ipsius invalescentiâ erunt intelli-
 genda. Quæ tamen omnia jam non urgeo, cum Ma-
 joris infirmitas vim totius argumenti maxime enervet.

Argumentum Septimum :

Tempore M. annorum Ecclesia purioresse debet
 quam ante. Hoc autem non fuit tempore Constantini
 M. quod proinde non est tempus M. annorum. Maj. pr.
 quia in M. annis viventes prædicantur beati & sancti
 &c. Respondeo negando Majorem, non enim dicitur
 de tota Ecclesiâ visibili, quod cætus ille sit beatus & san-
 ctus, sed de parte illâ Ecclesiæ quæ non adorando besti-
 am quotidie à peccatis resurgebat & Christo adhære-
 bat. Illis autem non opus fuit ut purior essent cætus
 quam Ecclesia sub III. primis Seculis, sed sufficit illa
 prærogativa, quod non fuerint subjecti Gentilium per-
 secutionis & majori felicitate externâ gavisi sint, cæ-
 tera enim verba : Beatus ille & sanctus, item in eos
 mors secunda non habet potestatem, universalis sunt &
 ad omnia secula se patiuntur extendi, ut ut forte præci-
 pue ex intentione Apostoli ad eos qui non adorabant
 bestiam per illos M. annos, utpote quos tum solos ante
 oculos habuit, pertineant.

Argumentum Octavum.

Quicumque præmium accipiant, quod bestiam
 non adorarint, vivunt post tempora bestia. Qui in M.
 annos vivunt, tale præmium accipiunt, Ergo hi vi-
 vunt

vunt post tempora bestiae, adeoq̄ Constantini M. tempus, quod non fuit post tempora bestiae, non erit tempus M. annorum. Respondeo negando Minorem: Textus enim non dicit quod non adorantes bestiam primum consecuti sint, sed quod floruerint, & à peccatis resurrexerint, id quod potius factum fuit eo ipso, quod non adorabant bestiam. Interim, si Regnum Chiliaisticum debet esse primum vitæ ante actæ, qua ratione factum est, ut antiquis Patriarchis, e. g. Mosi, qui nostratib⁹ Chiliaisticis multo sanctior fuit, tanto intervallo serius reddendum sit, quam nostratibus, qui partim vivi illud se sperant intraturos? De vita æterna quidem alia res est, cum illa præmii proprie dicti rationem non obtineat.

Argumentum Nonum:

Quæcunq̄ resurrectio non fit nisi ante M. annos Apocalypticos, ea non est resurrectio spiritualis. Talis autem est resurrectio in Apoc. xx. Ergo. Minor probatur quoniam M. anni & prima resurrectio indivulso nexu conjunguntur Respondeo, probationem Minoris non sufficere: Etsi enim temporibus M. annorum tribuitur resurrectio prima; non tamen negatur cæteris. Inprimis autem temporibus M. annorum maxime celebrem fore dicit Apostolus primam resurrectionem, quoniam in illis Ecclesia immensum fuit dilata ta, atq̄ inter illustrem hunc cœtum innumeri statim initio fuerunt reperti, qui cum operibus Antichristi nihil commune habuerunt.

Argumentum Decimum.

Quicunq̄ in M. annis regnum cum Christo habent, adipiscuntur id per resurrectionem primam: Martyres sunt tales Ergo & illis competere debet resurrectio prima, quæ adeo non erit nisi resurrectio

cor-

corpore. Respondeo negando Majorem, quæ ex textu nunquam improbabatur, ut ex illis quæ supra hac de re dicta fuerunt, sufficienter apparet. Id tantum conceditur, quod omnes qui per totos M. annos spiritualiter resurrexerunt, cum Christo etiam regnaverint. Interim Martyres nihilominus in cœlis cum Christo, sicut ante M. annos ita etiam in ipsis M. annis regnarunt, etiam si spiritualis resurrectio, quoad ipsum actum ad eos amplius non pertineat.

Argumentum Undecimum:

Quocunq; tempore testes Christi in sacco ambulabant, illud non potest esse felix illud tempus, quod innuitur Apoc. xx. Tempus autem à Constantino M. incipiens est illud ipsum tempus. Ergo. Respondeo distinguendo inter eos, qui adorabant bestiam & qui non adorabant bestiam. De illis minor cum Conclusionem conceditur, non vero de his, qui dum bestię abominationes amplecti noluerunt, verbum Dei utriusque Testamenti, quod per illos testes designari docent magni nominis Viri incorruptum & indepravatum retinuerunt & pro solo fidei principio sunt amplexi, unde apud hosce illi testes non ambulaverunt in sacco.

Argumentum Duodecimum.

Quocunq; tempore Christiani per gentes barbaras sunt impugnati, illud non potest esse felix illud M. annorum tempus apud Apoc. c. xx. Id autem factum est in M. annis post Constantinum M. vel martianum per Gothos, Vandalos, Longobardos, Hunnos &c. Ergo. Respondeo ad majorem, promissiones Dei semper intelligendas esse cum exceptione crucis & castigationum paternarum. Sane Populus Israel tempore Judicium obtinuit promissiones Dei, ut esset in statu florantissimo, & dominaretur cunctis populis terrę Chanaan;

naan; nihilominus persæpe tamen hisce gentibus succubuit, ac servitutem ferre coactus est, id quod non minus sub Regibus accidit. Deinde ad Minorem dico per gentes memoratas maxime impugnatos fuisse illos qui adorabant bestiam, hoc est, qui adhærebant Papæ. De illis vero neque Johannes loquitur neque nobis hic sermo est, sed contra de non-adorantibus bestiam.

Argumentum decimum tertium :

Quocunq; tempore diabolus adhuc plurimis modis Ecclesiæ perniciem inferre potuit, eo tempore non potuit esse ligatus. Hoc autem factum est post tempora Constantini M. Ergo. Respondeo: Ligatio hæc aperte in textu restringitur ad id, ne diabolus gentes amplius se duceret. Fuit ergo draco ille victus nihil aliud quam ipse Satanas, quatenus furorem suum exseruit in persecutionibus Ecclesiæ, seu potius ille ipse furor diaboli in Ecclesiam per cruentas persecutiones desævicens, qui per hanc ligationem plane domatus fuit. Non tamen interim desit obambulare diabolus ut Leo rugiens, Ecclesiæ per alia media nociturus, quod etiam imprimis per Antichristum effectum dedit, cum antea sævitiâ apertâ Ecclesiam per tria infestasset secula. Hanc ob causam inducitur in c. XII, tanquam Draco sanguineus, qui in ipsum Christum, Filium scilicet mulieris sole vestitæ, sævitiâ suam crucifigendo illum jam exseruit, per sacerdotes & seniores Judæorum, qui tamen eo ipso tempore, quo Draco voluit illum devorare faucibus ipsius ereptus, in cælum sublatus est, ubi nihil obstat, quod ea quæ de muliere c. XII. prædicantur, mariæ non comperant, nemo enim nostratum dixit, quod per illam intelligenda veniat maria, unde mire se prostituit D. Animadvertens, dum istam sententiam Summe Reverendo Sand-

X

hagi

hagio attribuit & in illâ refellendâ totis viribus defudat. mulier enim hæc est purior Ecclesia Judaica, quæ adhuc fuit in Zachariâ, Simeone, Josepho, Hannâ, Mariâ & illorum similibus. Hæc Ecclesia sole, seu lumine verbi divini puræque doctrinæ vestita, prægnans fuit, anxie expectans suum Messiam, quem tandem assecuta statim furiis hujus Draconis, per Judæos in eam sævientis fuit exposita, cumq; deinde nomen Ecclesiæ Christianæ acciperet, non minores sub Imperatoribus gentilibus passâ est persecutiones, quæ omnia Caput hoc XII. rectè intellectum complectitur. Hic igitur furor, quo Ecclesiam in primis statim initiis extinguere conatus fuit, tandem per ligationem finitis tribus seculis compositus fuit. Neq; obstat, quod postea tamen idem Draco adhuc fuit adoratus Apoc. XIII. 4. siquidem idem ille Satanâs, licet furore persequendi inhibito aliis tamen modis Ecclesiæ nocuit & hominibus, ut Imperium Antichristianum sectando illum ipsum mediate adorarent.

Argumentum decimum quartum.

Tempus soluti diaboli post M. annos debet esse parvum: Tempus autè illud quod jam excurrit post nostrum millennium non fuit parvum, sed pene 4. secula. Ergo tempus soluti diaboli quod ponere debent Antichiliastæ non convenit cum tempore Apostoli. Respondeo (1) Etiam si nulla dari posset explicatio, cui suæ non adsint difficultates, non tamen idcirco chiliastica foret amplectenda, quæ non solum multarum falsitatum jam convicta est, sed suas quoque difficultates habet, & non minus quædam textui non adeo congruentia continet (2) Nihil tamen obest quo minus & tempus quod à consummatione nostri millennii effluxit, dicatur parvum tempus, si non respectu M. annorum, saltem respectu tem-

temporis antè elapsi, vel etiam secuturæ æternitatis.
 CXXV. Atq; ista ad D. Animadvertentis Episto-
 larum Antidecadem sufficiant. Antequam vero Ca-
 put hoc xx. Apocalypseos missum faciam, probe no-
 tandum moneo, quod nostra Explicatio stylo Apoca-
 lypseos multo exactius congruat quam chiliaistica: Vi-
 demus enim statim in hoc ipso capite v. 14. mentionem
 fieri mortis projectæ in lacum ardentem, id quod uti-
 que de morte corporis, utpote quæ est non-ens seu ens
 privativum, dici haud potest. Erit ergo illa mystice
 explicanda: Et præterea in totâ Apocalypsi mentio-
 nem sæpissime fieri videmus, quod mortui fuerint vel
 omnes in mari viventes c. xvi. 3. viii. 9. aut alio modo
 per amaritudinem aquarum homines interierint c. viii
 ii. Alibi, v. g. c. vi. 5. moritur quarta pars hominum,
 & horum familia alia, inter quæ nonnulla quidem par-
 tim impleta quidem sunt per realem interfectionem, il-
 lam vero simpliciter denotare nequeunt, ut ex plurimis
 textuum circumstantiis apparet; sed præcipue pleraq;
 tendunt ad abductionem hominum à vitâ spirituali, vel
 per hæresium venena vel alio quodam modo, ut adeo
 perspicuum sit, nihil commodius esse, quam ut etiam in
 Cap. xx. tales intelligantur mortui, qui per abomina-
 tiones antichristianas à vitâ spirituali procul abfue-
 runt, & qui hisce non fuerunt infecti, seu qui bestiam
 hanc non adorarunt, eo ipso spiritualiter vivere seu à
 peccatis quotidie resurgere dicantur: Unde apparet,
 nullam esse *ταυτολογίαν* in illo, quod dicatur qui bestiam
 non adorabant, vixisse, etiamsi termini illi aliquo mo-
 do sint convertibiles, sicut nec *ταυτολογία* est, cum dico:
 Quicumq; in solo Dei verbo ejusque claris atque apertis
 effatis acquiescunt, illi demum vere dici possunt ortho-
 doxi, utut posterius magis cum priori conveniat,
 X 2 quam